

Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky

Původ materiálu

Ondřej Macek

Pořadí v lekci

22

Téma

- Bůh je náš počátek i konec, poslední slovo má Bůh, tak jako měl to první.
- Poslední moc nemají vládci a různí slávumilové; ani násilníci, ani násilí, ani zlo.
- (O)sl(a)ávu si zaslouží hlavně Bůh, což nám pomáhá odmocnit to, čemu někdy zbytečně prokazujeme naši pozornost.

Cíle

- Děti si uvědomí, co nám všechno Pán Bůh dal a že je to dobré (navzdory nám); že Bůh vládne jako dobrý král, pořád.
 - Děti uslyší o naději, že Bůh je větší a mocnější než všechno zlé; Bůh, který byl na začátku, je s námi teď, bude i na konci a tedy „to“ je a bude dobré.
 - Děti si například prostřednictvím písně *Moc p?edivná* mohou uvědomit, že tu je větší moc, než ty, co nás obklopují a někdy svírají.
 - Další možný cíl: otevřít téma konce (všeho i mého) a nebát se ho.
-

Pro učitele

Biblický text: Mt 6,13 var.; Zj 21,1–7 (alternativně Mk 11,1–11)

Poznámky k textu

Téma „království“ je jediné, které se v modlitbě Páně vrací. Svědčí to o jeho mimořádné důležitosti. Výklad by tedy měl navazovat na prosbu: Přijď království tvé.

K doxologii

O to všechno – o odpuštění, chléb, pomoc od zlého – o to všechno tě prosíme, protože (neboť) věříme, doufáme, že ty můžeš!

- Poslední slova k modlitbě připojila asi někdy na začátku druhého století až církev.
- Možná jakoby navzdory tomu, že se nám právě někdy zdá, že Bůh mlčí nebo mluví jazykem, kterému nerozumíme, že ho neslyšíme, že nás ještě stále děsí zlo, viny, že jsme bezmocní, že je tu dost hladu a bolesti a vlády mocností a podivných struktur. Možná jako v obraně před vlastním strachem a nedověrou se modlíme: Neboť tvé jest království i moc i sláva. Ta věta je pokusem křesťanů si ještě jednou na konci modlitby srovnat, uvědomit, čemu věříme. Možná je to uklidňující vydechnutí: Jsme zakotveni ještě někde jinde. Tohle je důvod, proč můžeme, mohu být přece jen klidný, pevný, neustrašený, otevřený tomu, co přijde – Neboť tvé jest království i moc i sláva. Určitě to je také ještě jeden pokus vyjádřit, ke komu se obracíme.
- **Tvé jest království.** Podléháme jiným vrchnostem než těm, které nás svírají, kterým platíme daně. A ani však to, co si kolem sebe tvoříme jako bezpečné zázemí, není v posledu definitivní, jisté, zpevňující. Zodpovídat se budeme ještě jiným soudům než těm lidským. Kdekdo a kdeco si na nás osobuje moc, nárok, ale to je jen na chvíli, jen omezené, dočasné. Chceme žít ve tvém království, tvé blízkosti, podle tvých zákonů. Věříme, že už jsme trochu občany tvého království. Prosíme, ukaž se jako král, jako ochránce, jako ten, kdo má.
- **Moc.** Kdo a co nám skutečně vládne? Čím se necháváme ovlivňovat a smýkat? Jakou moc se skutečně vyplatí nad sebou uzнат? Věříme, že nepodléháme moci nějakého arogantního utlačovatele, osudu ani okolnostem ani nemocem ani smrti. Ale že podléháme síle, která se prosazuje tiše, laskavě. Není to surový útok ani tvrdá spravedlnost. Věříme v energii, která rozhýbává svět; v moc, která nám dodává sílu, když padáme.
- **Sláva.** Měli bychom se víc divit, více žasnout, méně mluvit, více se radovat. To slovo sláva se pokouší opsat zdroj lidského úžasu, sevření, zpokornění, vděčnosti. Boží sláva je zároveň něco, co hřeje, těší, chrání, ale také vystavuje nepříjemným otázkám, zpochybňuje. Sláva je slovo pro Boží přítomnost. Ne všechno, co se jeví jako slavné, je skutečně slavné. To, co obdivujeme, co ceníme, čeho si vážíme, může být najednou jinak. A to skutečně důležité a pozornosti hodné, může být vposledu velmi prosté a nenápadné. (Král jedoucí na oslu.)
- **Na věky.** Co je skutečně trvalé, co je jisté? Věky, věčnost, to je opak k našim omezeným vyhlídkám, úhlům pohledu, k našemu poznání, k našim hodinám a jejich posunům, k tomu, co musíme. Není to nekonečno, ale Boží perspektiva. Vidíme jen trochu dopředu a ovlivníme spíš málo než moc, otevírá se před námi příliš neznámých. Bůh bude posuzovat, posuzuje naše nakládání s časem. Naše příběhy jsou součástí jeho živého dechu. Posoudí naše příběhy. Věříme, že díky Bohu nevezmeme za své, až

se naše hodinky zastaví.

- **Doxologie.** Židovské modlitby i ty křesťanské byly zpravidla uzavírány tzv. doxologií (řec. doxa znamená: sláva, velkolepost, majestát) – zpravidla Boha oslovující vzdání chvály.

K příběhu

- Poslední kniha Nového zákona, **Zjevení Janovo**, se snaží v řadě obrazů, podobenství, prorocství, povědět, že díky Ježíšovi se už nemusíme bát toho, co přijde, že už se nemusíme bát lidí, věcí, států, katastrof, přírody, prostě ničeho. Svět, ve kterém žijeme, jeho dějiny, se nás ještě určitě mnohokrát bolestně dotknou. Za své činy jsme před Bohem odpovědní a Bůh se nás jednou, způsobem, který si nepředstavíme, na ně zeptá a nechá nás kromě toho smysluplného nahlédnout i všechno zlé, co jsme udělali. Přesto jsou všichni, kdo v Boha doufají, pozváni do světa, kde není zlo, nářek, bolest, hlad ani žízeň, kde je všechno dobré.
- **Svět neskončí** totální (např. atomovou či ekologickou) **destrukcí**, ale začne něco nového, nebo spíš z toho námi poničeného udělá (stvoří) Bůh nové. Moře bylo ve starověku místem, kde sídlily všechny možné zlé potvory a stvůry, tedy obrazem pro cosi veskrze negativní.
- To **nové stvoření** si Jan představuje jako nádherné město, uprostřed kterého bude Bůh (tak jako kdysi „byl“ ve stanu setkávání, když Izrael táhl z Egypta). Zkrátka Bůh nebude už daleko, ale velmi, velmi blízko. Verše 22–24 naznačují, že v novém Božím městě nebude žádný chrám, nebude třeba už Pána Boha volat, mluvit o něm, bude zřetelně tu.
- V ohnivém moři **skončí smrt**, která způsobuje člověku asi nejvíc bolesti, nejvíce nahání strach, nejvíce ho svírá.
- **Pán Bůh** byl na začátku, lidi ani zvířata a všechno nenechal jen tak (byl s nimi, byť to někdy není vůbec snadné rozpoznat) a bude i na konci.
- Do toho města budou moci vejít nikoli ti dokonalí, slušní, jen ti, co si to nějak zasloužili, ale všichni, kdo po Pánu Bohu a jeho blízkosti „žízň“, kdo tuší, že skutečný „život“ je jen od něj a s ním, a chtějí ho pít jako „vodu živou“.

Úskalí

- Závěrečná slova modlitby Páně patří asi mezi ta, která se nám nejhůř spojují s nějakou konkrétní představou.

- Vzdávat Pánu Bohu slávu, oslavovat jej se nám možná zdá trochu nepatřičné. Naše slova na to nestačí. Bůh přece nepotřebuje naše oslavování a chvály. Jenže my si občas (často) potřebujeme uvědomit, komu za co vděčíme, co už nám dal, kdo má poslední slovo. A poděkovat je slušnost. Navíc Pán Bůh podle všeho stojí o to být s námi ve vztahu.
 - U poslední biblické knihy hrozí ještě víc než u jiných textů Písma, že zaměníme podobenství, vize, sny a představy s tím, jaké to skutečně bude – což nevíme. (Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. 1 K 2,9)
-

Pro děti

Pro předškolní děti

Z variant je možné si vybrat ?i je kombinovat.

Varianta A

Kdo je to král? Vládce. Bojovník. Pán, který má království, služebníky, vojáky. Co dělá? Vládne. Vládne celé zemi, kterou má ozna?enou, chrání tu zemi. Co to znamená? Rozhoduje. Kde král vládne? V paláci, na hrad?, na zámku. V království. V zemi.

Co to je mít moc? M?žeš n?koho zabít. N?co rozhodnout. To, že toho ?lov?ka ostatní poslouchají. Že si rozhoduje skoro o všem, vládne nad celou zemí. Rozhodování je t?žké, když má t?eba hodn? syn?, tak neví, komu p?edat království. Kdo má moc? Pán B?h. Co může udělat ten, kdo je mocný? M?že n?komu pomoci. M?že ud?lat války. N?koho zabít, dát milost, sebrat pole, jídlo, peníze, vybírat da?. Mít rád lidi. Napadat jiné zem?.

Co to je sláva? Oslava. VIP. Popularita. Nádhra.

Co je to oslava? Že maj lidi radost. jíst, pít víno, jíst kolá?e. Když má n?kdo narozeniny. Svatba. Spousta balónk?, dorty, dobroty. Koho zveme na oslavu? R?zné kamarády. P?íbuzné. Jak se slaví? Jídlem. Jí se, p?eje se, dává se dáre?ek.

Co to znamená „na věky“? Už to tak z?stane. Je to dlouho. Na furt. Na vždy. Do smrti.

(Kurzívou jsou možné dětské odpovědi, od některých z nich je možné se pak odrazit ve výkladu.)

Pán Bůh je ten, kdo „vládne“. A to nejen v paláci. Rozhoduje o všem. Je přítomen všude. Lidi ho mají poslouchat. Má to s námi někdy těžké rozhodování. Pomáhá. Zaslouží si naši pozornost a poděkování. Zve nás na svou oslavu. Všechny. Byl, je a bude. Pán Bůh je na furt.

Možno navázat na předchozí výklad o „Božím království“: Pamatujete si ještě, jak jsme mluvili o tom, že je Bůh jako dobrý král? (Vytáhnout jako pomůcku zlatou korunu atd.) Králové ve světě vládnou vždycky jen nějaký čas. Bůh ale vládne stále – byl, je a bude.

Varianta B

Pán Bůh udělal (stvořil) tento svět: stromy, lidi, mraky, slunce, hvězdy, kameny. Když zasadíme pecku od třešně, vyroste za pár let strom. Venku štěká pes, fouká vítr, padá déšť, svítí slunce. Kdo všechno nás (mě) má rád. Žijeme (pozná se to i podle toho, že nás občas něco bolí a štve). Je to skvělé. Děkuji.

Nejsme sami. I zítra s námi bude Pán Bůh. Je i s těmi, kdo nám umřeli. A s miminky v břichu maminek. A s těmi, co jsou daleko. (Třeba s Australany.)

Varianta C

Vzít si do ruky fotky z léta (co bylo) a také kalendář? nebo rozvrh (co bude, co chci dělat zítra, pozítří, za týden, na co se těším, na co ani trochu). Nejsme sami. Je to skvělé. Děkuji. I zítra s námi bude Pán Bůh. Děkuji.

Varianta D

I kdyby cokoli, i kdybych byl nemocný, i když umřu. Pak budu u Pána Boha, v království, kde bude tak dobře, že si to ani nejde představit.

Varianta E

Namalovat ruce nebo vystihnout jejich fotografii a do nich vložit obrázky (fotografii) vesmíru, ale třeba také obrázky naší vesnice, kostela, rodin, různých zvířat atd. Pán Bůh nejsou ruce, ale v jeho moci je všechno.

Pomůcky — královská koruna, obrázky, fotografie, pastelky, lepidlo atd.

Pro mladší děti

Varianta A

Na malém řeckém ostrově Patmos uprostřed Egejského moře žil už moc dávno (před devatenácti stoletími) křesťan Jan. Možná tam byl farářem nebo členem staršovstva, možná měl malé děti.

Skoro celému světu vládl tehdy císař, který bydlel v městě Řím, měl velkou armádu, spoustu paláců a také velké vězení a ještě si nechal postavit veliký stadion. Do toho vězení zavíral křesťany – ty, co věřili v Pána Boha, kterému Ježíš lidi naučil říkat: Otče. Císař neměl křesťany rád. Císař se oblékal do zlatých šatů, nosil zlatou korunu a myslel si o sobě, že je bůh, že ho všichni musejí poslouchat, klanět se mu a dělat jen to, co chce on. A císař věděl, že křesťané ho sice poslouchají, ale věří v jiného Boha. Zjistil dokonce, že křesťané říkají: Pána Boha musí poslouchat i císař. A jednou všichni, i císař, budeme stát před Pánem Bohem a on se nás bude ptát, proč jsme co dělali, jestli jsme někomu neublížili. I císař se mu bude muset poklonit.

Císař neměl křesťany rád, a tak pozval do svého stadionu spoustu lidí, nechal si volat sláva a dole za mřížemi vypustil lvy. A k těm lvům nechal házet křesťany. A lvi je roztrhali a snědli.

Také měl císař velkou armádu, spoustu vojáků, koňů a mečů. Kudy ta armáda prošla, tam zůstala zbořená města, zabití lidé a nebylo tam co jíst, protože všechno sebrali vojáci.

Na sousední ostrov vedle Patmu se z ničeho nic přihnala veliká vlna a smetla do moře všechny děti, které sbíraly na břehu mušle. A na jiném ostrově se otřásla země a vybuchla sopka a kameny zasypaly dvě vesnice.

Děti i jejich rodiče se Jana ptali: Kde je Bůh? Proč nám nepomůže? Bude to tak pořád?

Jan se dlouho trápil, modlil se, několik nocí nespal. Vzpomínal na ty děti z pláže, a hlavně na bratry a sestry, co je císař zavřel do vězení, a pak je pro zábavu předhodil lvům. Chvilí měl zavřené oči a chvíli se díval na hvězdy a poslouchal moře. A pak vyprávěl.

Vidíte stromy a skály a hluboké moře a slunce, které hřeje? Vyrostlo obilí, upekli jsme chléb. To všechno díky Pánu Bohu. Minulou zimu jsem byl nemocný, ale uzdravili jste mě. To také, věřím, díky Pánu Bohu. A narodili jste se. Dýcháte. Tluče vám srdce. To také díky Pánu Bohu. Nezapomínejte na to.

A proto věřím, že nakonec nás nebude trápit žádný císař, žádní vojáci, nebudeme se bát moře a jeho vln a hloubky, ani země a jejího třesení. To všechno skončí. Jednou se nebudeme bát, že nás někdo zmlátí, okrade, ublíží nám. Vůbec se nebudeme bát.

Tomuto světu vládne Pán Bůh, i když to tak někdy nevypadá. A volat „sláva“ si nezaslouží ani císařovi vojáci ani herci z jeho divadla, ani císař sám si to nezaslouží. Jenom Pán Bůh.

A největší moc nemá císař ani jeho vojáci. Protože jednou umřou a i oni budou stát pak před Pánem Bohem a ten se jich bude ptát, jestli neubližovali.

Myslím, věřím, že tak jako Pán Bůh stvořil tento svět, dává se narodit dětem a nám vypěstovat strom, tak jednou setře každou slzu z očí, a že už nebude smrt, a nebude důvod plakat.

Poslední slovo patří Pánu Bohu: jeho je země, on má moc, on si zaslouží, abychom mu poděkovali a volali sláva. s ním se budeme radovat a slavit. Pán Bůh je od počátku a bude pořád. (Díky za to.)

Akce — Ve Zjevení se často píší dopisy. Dřti by si mohly zkusit napsat pro někoho „potřšující dopis“.

Varianta B

Od rána čekají lidé u cesty do Jeruzaléma. Za několik dní začnou velké svátky. Nejdřív má tudy přijet římský místodržitel Pilát a se svými vojáky dohlédnout na to, aby během svátků nedošlo k nějakému povstání. A po něm má dorazit do města kníže Herodes, syn posledního krále, a v chrámu, který nechal postavit jeho otec, zahájit slavení.

Od rána naháněli Pilátovi i Herodovi služebníci lidi k silnici, rozdávali jim mávátka, drobné mince a přikazovali, aby až pojedou jejich páni, volali hodně nahlas: „Sláva, sláva.“

A už jedou.

Pět řad vojáků v brnění, které se leskne na slunci jako by bylo ze zlata. A za nimi na bílém koni, s vavřínovým věncem na hlavě a červeným pláštěm skoro až na zem, jako by to byl sám císař, sedí místodržitel Pilát. Kyne rukou a tváří se přísně. Lidé volají „sláva“, mávají mávátka a bojí se. Vždyť za Pilátem klušou na koních další a další vojáci s kopími a meči, je jich snad stovka, snad víc.

Prach ze silnice pomalu klesá. Asi za hodinu se blíží další průvod. Nejdřív několik služebníků na koních, pak hudebníci s píšťalami a bubínky a za nimi kočár a v něm v pestrých šatech tlustý kníže Herodes se zlatou čelenkou na hlavě. Vedle kočáru běží otroci a ovívají knížete pštrosmi pery. Zas lidé volají „sláva“ a také „ať žije král“ a mávají mávátka. A Herodes také mává, občas hodí mezi lidi pár měděných mincí a směje se, jak se na ně lidé vrhají. Dělá mu

to dobře: „Škoda, že nejsem král, jen kníže, škoda.“

Lidé si posedali pod olivové stromy a ve stínu čekají, až přejde největší horko dne.

Ale co to? Ještě jeden průvod? Snad dvacet mužů a žen a uprostřed nich na malém oslu, oslátku, někdo jede. Osla si vypůjčili od známého ve vesnici za kopcem, že ho večer vrátí. V tom někdo zas začne volat: „Sláva“. A lidé se sbírají z pod stromů a kdo už ztratil mávátko trhá větve a mává s ní. Někdo dokonce vzal svůj plášť a položil jej na cestu před osla jak koberec. A lidé vykřikují: „Ať žije náš král, ať žije Ježíš, ať žije král.“

Velký muž na malém šedém zvířeti s velkýma ušima se tiše usmívá.

A lidé se smějí. Smějí se Pilátovi, co si hraje na císaře a myslí si, jak je mocný, ale musí se schovávat za své vojáky. A smějí se Herodovi, co si hraje na krále, tváří se důležitě, ale vládne jen pár městečkům a vesničkám v Galileji.

Jenže kdosi to rychle donesl do Jeruzaléma do paláců.

„Ten Ježíš si z vás zas dělal legraci, smál se vaší důležitosti. A lidé ho vítali, jak krále. Jako kdyby lidé chtěli vládce bez koruny, ale přátelského, spravedlivého, mírného, bez vojáků s meči.“

A v palácích si řeknou: „Tak dost, tohle mu neprojde. Zabijeme krále na oslu, co se nám směje.“

Akce — lze zahrát jako scénku; s d?tmi nebo loutkami.

Pro starší děti

Z variant je možné si vybrat.

Varianta A

P?e?t?te si nebo zazpívejte píse? Moc p?edivná (ze Svítá ?i Dodatku). D?tem pak n?co ?ekneme o jejím autorovi:

Báseň Moc předivná napsal Němec Dietrich Bonhoeffer (1906–1945). Narodil se ve Vratislavi (dnes je to v Polsku) a vyrostl v Berlíně. V Berlíně a v Tübingen chodil na univerzitu. Stal se farářem a zároveň na univerzitě i učil. Faráře nedělal jen v Německu, ale také v Barceloně a v New Yorku.

Když v Německu začal vládnout Adolf Hitler, chtěl jako Vůdce rozhodovat i o fungování církví a hlavně považoval to, co sám řekl a napsal, za důležitější než bible. Hodně lidí si Hitlera pletlo s bohem. Dietrich Bonhoeffer patřil mezi křesťany, kteří nepřestali zdůrazňovat, že je třeba poslouchat Boha a ne lidi. Krátce před válkou působil jako farář v Londýně, mohl tam zůstat, ale vrátil se do Německa, věřil, že se nejde před válkou a vlastní odpovědností za svou zemi a lidi v ní schovat. Nakonec usoudil, že jako křesťan nemůže přihlížet Hitlerovu běsnění a zapojil se do odboje proti němu.

Dětem můžete položit např. tyto otázky:

- Najděte v písni výrazy, které vyjadřují strach a sevření, a také ty, které vyjadřují naději a jistotu víry (třeba podtrhněte rozdílnými barvami).
- Co myslí Dietrich Bonhoeffer tou předivnou mocí?
- Odhadněte, za jaké situace ji mohl napsat (na svobodě, nebo ve vězení)?
- Připomíná vám báseň (písnička) některou část modlitby Páně? Kterou/které?

V roce 1943 se Dietrich Bonhoeffer zasnoubil a těšil se na svatbu, vzápětí byl však zatčen a jen pár dní před koncem války popraven.

Báseň Moc předivná napsal už ve vězení. Je to jeho vyznání, že je tu ještě jiná a mnohem větší a důležitější Moc, než je ta, kterou vládnou pozemští vládcové a diktátoři. A také, že každá lidská moc je omezená, že nakonec přijde ke slovu ta moc s velkým M.

Pomůcky — nakopírovaný text písničky, tužky.

Varianta B

Projděte si zprávy v novinách, na internetu nebo v televizi v posledních dvou dnech. Přetřete si ty o politických rozhodnutích, o setkáních prezidentů, o přírodních katastrofách, nešťastích a také o slavných lidech (VIP).

Jsou to dobré, nebo špatné zprávy? Máte někdy ze zpráv strach? Kam ten svět spěje? Kdo tu vládne? (Můžete novinové titulky vystříhat, nalepit na papír. A chvíli o tom mluvit.)

S dětmi si přetřete, a pak případně opište, pokud budou souhlasit, tento text pod jednotlivé novinové titulky.

A přeci tu vládne ještě někdo Jiný; a přece to tu Pán Bůh nenechal svému osudu – nám ke zničení; a přece státy pomíjejí, diktátoři prohrávají a umírají; a přece se mír vrací a lidé nacházejí společnou řeč; a přece se znovu nadechujeme, srdce nám tluče, síla se vrací, i když už žádná v nás nebyla; a přece si volání sláva a poděkování zaslouží hlavně Ten, kdo

nám dal život; a přece život nekončí v rozbitých autech, v nemocnicích, v hrobech; a přece s námi je Bůh.

Pomůcky — noviny, papíry, lepidla, nůžky, tužky.

Přesah

Zkuste si prohlédnout nápisy na hrobech na hřbitově. Nebo přečíst pár smutečních oznámení. Co byste si nechali napsat na své parte nebo na hrob? Co to je smrt? A co bude po ní? Bude po ní něco?

Podněty k přímlovám:

- za zavřené křesťany;
 - za přírodu a zvířata;
 - za lidi, aby neničili;
 - za vládcy;
 - za zraněné děti;
 - za lidi, kterým někdo umřel;
 - za konec válek a hádek;
 - za to, abychom nebyli pyšní;
 - za to, abychom se nebáli.
-

Liturgie

Rituál

Uřitel: Přicházíme k Tobě, Otče (Bože)

Děti: Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.

Biblický text k zapamatování

Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. (Zj 22,13)

Modlitba

Pane, děkujeme za tento svět. Tys nám dal život, buď s námi, prosíme. Ty máš moc udělat cokoli a se vším, dej, prosím, ať nevyhraje zlo. Pomoz nám uvědomit si, prosíme, že jenom ty si zasloužíš, abychom žasli a volali „sláva“. Bojíme se silných a také nemocí a smrti. Pomoz nám, ať se nebojíme. Vezmi nás jednou do svého království.

Okénko do bohoslužeb

Vzhledem k tomu, že příprava nabízí hodně variant zpracování, je třeba se domluvit s učiteli, kterým směrem se budou ubírat.

Lze například v bohoslužbách nechat děti vysvětlit pojmy „moc“, „král“, „sláva“, „na věky“ (viz varianta A pro předškolní) a do nedělní školy je odeslat s tím, že tam zjistí, co si o tom myslí apoštol Jan (pokračování viz varianta A pro mladší děti).

Nebo — pokud bude využita píseň *Moc předivná*, zazpívat ji s dětmi v bohoslužbách, protože právě o ní a o tom, co se v ní zpívá, bude dnešní setkání. Apod.

Odkaz na pracovní list

[13/1 I sláva - Svatba v Káně Galilejské](#)

[12/1 I moc - Utišení bouře](#)

[11/2 Neboť tvé je království - Podobenství o hostině](#)

[13/2 I sláva - Proměnění na hoře](#)

[14/1 Na věky - Nový počátek](#)

Odkaz na píseň

[Přijď království tvé, přijď království tvé, amen](#)

[V království Božím místa dost](#)

[Radostná \(SV300\)](#)

[Má duše Boha velebí, chválu vzdává](#)

[Jednou bude všechno jiné, až přijde Pán](#)

[Můj Pán všechny svolá ráno, až se rozední](#)

[Bůh je náš Pán a Král, zpívejme mu píseň chval](#)

[Moc předivná nás tiše obestírá](#)

[Buď Bohu všechna chvála, čest a požehnání](#)

Cílová skupina

[Předškolní](#)

[Mladší školní](#)

[Školní](#)

[Starší školní](#)

Katechetické cykly

Desatero – Modlitba Páně – Krédo

Téma

Modlitba Páně

Biblický odkaz (kat)

Matouš 6,13

Zjevení 20,1–17